

Sygn. akt III AUa 585/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Piankowski
Sędziowie:	SSA Jerzy Andrzejewski SSA Magdalena Budzyńska - Górecka (spr.)
Protokolant:	Agnieszka Skwirowska- Schoeneck

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2012 r. w Gdańsku

sprawy K. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji K. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy – VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 8 lutego 2012 r., sygn. akt VI U 2437/11

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 585/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 sierpnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 120, poz. 1252 ze zm.) odmówił ustalenia K. W. prawa do świadczenia przedemerytalnego z uwagi na nie spełnianie warunku określonego art. 2 ust. 1 pkt 5 oraz art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych w postaci pobierania przez co najmniej 6 miesięcy zasiłku dla bezrobotnych po ustaniu zatrudnienia w dniu 08 kwietnia 2011 r.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł K. W. domagając się jej zmiany poprzez ustalenie mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, iż organ rentowy nie podał podstawy prawnej swojego stanowiska.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniósł o jego oddalenie, przytaczając argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji. Nadto organ rentowy wskazał, iż z zaświadczenia PUP w B. wynika,

iż K. W. był zarejestrowany jako bezrobotny w okresach: od dnia 02 marca 2009 r. do dnia 13 września 2009 r., od dnia 31 maja 2010 r. do dnia 24 października 2010 r. i od dnia 13 kwietnia 2011 r. do nadal. Zasiłek dla bezrobotnych pobierał od dnia 10 marca 2009 r. do dnia 13 września 2009 r., od dnia 01 czerwca 2010 r. do dnia 24 października 2010 r. i od dnia 13 kwietnia 2011 r. do dnia 13 maja 2011 r., przerwa od dnia 25 października 2010 r. do dnia 12 kwietnia 2011 r. była spowodowana podjęciem pracy z własnej inicjatywy. W takim przypadku nie ma zastosowania art. 75 ust 2 ustawy o promocji zatrudnienia.

Wyrokiem z dnia 08 lutego 2012 r. w sprawie VI U 2437/11 Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy oddalił odwołanie.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

K. W. pozostawał w zatrudnieniu do dnia 28 lutego 2009 r. W okresie od dnia 10 marca 2009 r. do dnia 13 września 2009 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych.

Dnia 09 września 2009 r. wystąpił do organu rentowego o przyznanie mu świadczenia przedemerytalnego.

Decyzją z dnia 09 października 2009 r/ Zakład odmówił ustalenia mu prawa do świadczenia przedemerytalnego powołując się na niespełnienie wymogu posiadania 40 letniego stażu pracy. Ubezpieczony udowodnił bowiem łącznie staż w wymiarze 39 lat i 22 dni.

W okresie od dnia 14 września 2009 r. do dnia 29 maja 2010 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) sp. z o. o. Od dnia 01 czerwca 2010 r. do dnia 24 października 2010 r., (tj. przez 4 miesiące i 24 dni) pobierał zasiłek dla bezrobotnych.

W dniu 07 czerwca 2010 r. złożył wniosek o świadczenie przedemerytalne.

Decyzją z dnia 16 czerwca 2010 r. organ rentowy odmówił ustalenia mu prawa do tego świadczenia. Ubezpieczony udowodnił okres zatrudnienia wynoszący 40 lat, 3 miesiące i 12 dni, jednak nie spełnił wymogu pobierania zasiłku dla bezrobotnych przez okres co najmniej 6 miesięcy. Ubezpieczony wniósł odwołanie od tej decyzji.

Wyrokiem z dnia 17 listopada 2010 r. wydanym w sprawie VI U 1547/10 Sąd Okręgowy w Bydgoszczy oddalił odwołanie ubezpieczonego. Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 16 czerwca 2011 r. oddalił apelację.

W okresie od dnia 25 października 2010 r. do dnia 08 kwietnia 2011 r. ubezpieczony ponownie był zatrudniony (...) sp. z o. o. Pracę tę podjął z własnej inicjatywy. W okresie od dnia 13 kwietnia 2011 r. do dnia 13 maja 2011 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych.

W dniu 19 kwietnia 2011 r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o przyznanie prawa do świadczenia przedemerytalnego. Decyzją z dnia 17 sierpnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ustalenia mu prawa do tego świadczenia z przyczyn opisanych powyżej.

Powyzszy, w zasadzie bezsporny pomiędzy stronami, stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, aktach sprawy VI U 1547/10 oraz aktach rentowych ZUS, których prawdziwości i wiarygodności strony w toku procesu nie kwestionowały.

Stosownie do treści art. 2 ust 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1252 ze zm.) prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn.

Jak stanowi natomiast art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: nadal jest

zarejestrowana jako bezrobotna; w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych; złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 6-miesięczny okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Zgodnie zaś z art. 5 pkt 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych do okresu 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ust. 3, wlicza się okresy, za które, zgodnie z art. 75 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia, prawo do zasiłku dla bezrobotnych nie przysługiwało.

W myśl art. 75 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia bezrobotnemu, o którym mowa w ust. 1, spełniającemu warunki określone w art. 71, zasiłek przysługuje:

- 1) po okresie 90 dni - w przypadku wymienionym w ust. 1 pkt 1;
- 2) po okresie 90 dni od dnia zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy - w przypadku wymienionym w ust. 1 pkt 2;
- 3) po okresie 180 dni od dnia zarejestrowania się w powiatowym urzędzie pracy – w przypadku wymienionym w ust. 1 pkt 3;
- 4) po upływie okresu, za który otrzymał ekwiwalent, odprawę lub odszkodowanie, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i 5.

Do okresu 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych wlicza się także zgodnie z art. 5 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych podjętego w tym okresie; w przypadku gdy zatrudnienie lub inna praca zarobkowa ustanie po upływie 6 miesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 3 pkt 3, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje, jeżeli wniosek o przyznanie tego świadczenia zostanie złożony w terminie nie przekraczającym 14 dni od dnia ustania zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

Sąd I instancji zważył, że bezspornym w niniejszej sprawie pozostaje, iż K. W. spełnił wskazany w ustawie warunek posiadania 40 letniego stażu pracy, jednak do nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego, konieczne jest spełnienie także wszystkich kolejnych wskazanych powyżej warunków. Zdaniem tego Sądu warunki te nie zostały przez ubezpieczonego spełnione.

Wywodził dalej, że wymóg posiadania 40 letniego stażu pracy został spełniony w okresie zatrudnienia w (...) sp. z o. o., trwającego od dnia 14 września 2009 r. do dnia 29 maja 2010 r. Po ustaniu tego zatrudnienia ubezpieczony dysponował bowiem stażem pracy wynoszącym 40 lat, 3 miesiące i 12 dni. Od dnia 01 czerwca 2010 r. do dnia 24 października 2010 r., czyli przez 4 miesiące i 24 dni pobierał zasiłek dla bezrobotnych. W dniu 25 października 2010 r. ubezpieczony ponownie - z własnej inicjatywy zatrudnił się w (...) sp. z o. o., gdzie pracował do dnia 08 kwietnia 2011 r. Po ustaniu tego zatrudnienia, w okresie od dnia 13 kwietnia 2011 r. do dnia 13 maja 2011 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych.

Jak wskazano powyżej zgodnie z art. 2 ust 1 pkt 5 i art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący dla mężczyzn co najmniej 40 lat i która przez okres co najmniej 6 miesięcy pobierała zasiłek dla bezrobotnych.

Ubezpieczony po ustaniu zatrudnienia, w którym uzyskał co najmniej 40 letni staż pracy, pobierał zasiłek dla bezrobotnych przez 4 miesiące i 24 dni. Następnie wnioskodawca podjął kolejne zatrudnienie trwające od dnia 25

października 2010 r. do dnia 08 kwietnia 2011 r. (czyli mniej, niż 6 miesięcy), po czym od dnia 13 kwietnia 2011 r. do dnia 13 maja 2011 r. pobierał zasiłek dla bezrobotnych.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zaistniała zatem sytuacja, aby ubezpieczony spełniał łącznie wszystkie warunki wymienione w przytoczonym art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, bowiem wymaga on, aby ubiegający się o świadczenie przedemerytalne był zatrudniony przez co najmniej 6 miesięcy w zakładzie, przy czym nie ma podstaw do sumowania okresów zatrudnienia, nawet jeżeli miały one miejsce w tym samym zakładzie pracy. Dodatkowo Sąd ten zauważył, że takie zsumowanie wcześniejszego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych z okresem po uzyskaniu wymaganego stażu 40 lat stanowi mniej, niż wymagane 6 miesięcy. Tym samym ubezpieczony nie spełnił dwóch przesłanek wymaganych do przyznania żądanego świadczenia przedemerytalnego.

Z uwagi na powyższe, Sąd I instancji na podstawie art. 477 (14) § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł K. W. zaskarżając ten wyrok w całości.

W uzasadnieniu apelacji skarżący zakwestionował dokonaną przez Sąd Okręgowy wykładnię art. 2 ust. 5 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych wskazując, że do okresu 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych wlicza się okresy zatrudnienia w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, tj. pracę na podstawie stosunku pracy, stosunku służbowego oraz umowy o pracę nakładczą, bez konieczności kierowania do pracy przez powiatowy urząd pracy. Zdaniem apelującego spełnił on zatem warunek pobierania przez co najmniej 6 miesięcy zasiłku dla bezrobotnych, ponieważ był zatrudniony na podstawie umowy o pracę. Wnioskodawca stwierdził, że nie dotyczy go przepis art. 75 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia, co wynika z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, wobec czego niezasadnie Sąd I instancji podejmuje ten przepis w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wywodził dalej, że spełnia warunki ustalenia mu prawa do świadczenia przedemerytalnego w postaci: posiadania wymaganego okresu uprawniającego do emerytury, wynoszącego co najmniej 40 lat dla mężczyzn, zatrudnienia przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy w zakładzie pracy, który rozwiązał stosunek pracy z przyczyn dotyczących tego zakładu, upływu co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych liczonego z uwzględnieniem okresu zatrudnienia od dnia 25 października 2010 r. do dnia 08 kwietnia 2011 r. i złożenia w terminie nie przekraczającym 14 dni od ustania tego zatrudnienia, tj. w dniu 19 kwietnia 2011 r. wniosku o przyznanie świadczenia przedemerytalnego.

W konkluzji apelacji skarżący wnosił o:

- 1) „uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i rozstrzygnięcie sprawy przez Sąd Apelacyjny”, przez co rozumieć należy wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie ubezpieczonemu prawa do świadczenia przedemerytalnego, ewentualnie
- 2) uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja K. W. nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ nie zawiera zarzutów skutkujących uchynieniem lub zmianą wyroku Sądu I instancji.

Spór w przedmiotowej sprawie koncentrował się na kwestii, czy wnioskodawca na dzień wydania zaskarżonej decyzji spełniał łącznie wszystkie przesłanki ustalenia mu prawa do świadczenia przedemerytalnego, wynikające z treści art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 120, poz. 1252 ze zm., nazywanej dalej ustawą o świadczeniach przedemerytalnych), a w szczególności przesłankę w postaci upływu co najmniej 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Nie budziło wątpliwości i nie było przedmiotem sporu w sprawie, że ubezpieczony, po rozwiązaniu stosunku pracy w dniu 29 maja 2010 r., przed wydaniem w dniu 17 sierpnia 2011 roku zaskarżonej decyzji, pobierał zasiłek dla bezrobotnych przez okres krótszy, niż wymagany okres 6 miesięcy, tj. przez okres od dnia 01 czerwca 2010 r. do dnia

24 października 2010 r. (4 miesiące i 24 dni) i od dnia 13 kwietnia 2011 r. do 13 maja 2011 r. (1 miesiąc i 1 dzień), łącznie przez okres 5 miesięcy i 25 dni.

Kluczowe dla prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy jest ustalenie, czy zasadnie organ rentowy odmówił doliczenia do powyższego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych okresu zatrudnienia skarżącego od dnia 25 października 2010 r. do dnia 08 kwietnia 2011 r. w (...) sp. z o. o. w S..

Przepis art. 2 ust. 5 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych daje możliwość wliczania do okresu 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ust. 3 okresów zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2004 r. Nr 99, poz. 1001 ze zm., nazywanej dalej ustawą o promocji zatrudnienia), albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych podjętego w tym okresie; w przypadku gdy zatrudnienie lub inna praca zarobkowa ustanie po upływie 6 miesięcznego okresu, o którym mowa w ust. 3 pkt 3, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje, jeżeli wniosek o przyznanie tego świadczenia zostanie złożony w terminie nieprzekraczającym 14 dni od dnia ustania zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych.

Apelujący powoływał się na treść art. 2 ust. 1 pkt 43 ustawy o promocji zatrudnienia, zgodnie z którym ilekroć w ustawie jest mowa o zatrudnieniu – oznacza to wykonywanie pracy na podstawie stosunku pracy, stosunku służbowego oraz umowy o pracę nakładczą. Wskazywał, że powyższe ujęcie „zatrudnienia” nie daje podstaw do przyjęcia, że do wliczenia okresu zatrudnienia do okresu 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, konieczne jest, aby była to praca podjęta w rezultacie przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia przedstawionej przez właściwy Powiatowy Urząd Pracy, jak utrzymuje organ rentowy.

W ocenie Sądu II instancji powyższa wykładnia przepisu art. 2 ust. 5 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych abstrahuje od intencji ustawodawcy i celu przepisów ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Nie ulega wątpliwości, że intencją ustawodawcy i celem powyższej ustawy jest udzielenie pomocy osobom, które utraciły zatrudnienie, a ze względu na staż pracy mogą w niedługim czasie starać się o emeryturę (por. wyrok S.N. z dnia 04 marca 2009 r. w sprawie II UK 274/08, publik. LEX nr 607381).

W tym kontekście należy zatem analizować ustawowe przesłanki ustalenia prawa do środka zapobiegania bezrobociu, jakim jest świadczenie przedemerytalne. Podobnie oceniać należy powołane w art. 2 ust. 5 pkt 2 ustawy przedemerytalnej „okresy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych”. Przedstawianie przez właściwe powiatowe urzędy pracy propozycji zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, stażu, odbycia przygotowania zawodowego w miejscu pracy lub zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych, również wpisuje się w wachlarz działań mających na celu zapobieganie bezrobociu.

W przypadku, gdy osoba określona w art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych podejmuje pracę na podstawie stosunku pracy, bez korzystania z wymienionych wyżej środków zapobiegania bezrobociu, odpada potrzeba udzielania jej pomocy na podstawie przepisów ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Tym samym, wbrew stanowisku wnioskodawcy, podjęcie zatrudnienia w ramach stosunku pracy z własnej inicjatywy, bez uprzedniego przedstawienia przez właściwy powiatowy urząd pracy propozycji tego zatrudnienia, nie mieści się w pojęciu „zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej” użytym w ustawie o świadczeniach przedemerytalnych oraz w ustawie o promocji zatrudnienia.

Zasadne jest zatem stanowisko organu rentowego, zgodnie z którym jedynie, gdy osoba określona w art. 2 ust. 1 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, przyjmie propozycję powiatowego urzędu pracy zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, to okresy wykonywania takiego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu przepisów ustawy

o promocji zatrudnienia, podlegają wliczeniu do okresu 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Na marginesie wskazać należy, że powyższa wykładnia przepisu art. 2 ust. 5 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych znajduje oparcie w treści art. 2 ust. 3 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, z którego a contrario wynika, iż osobie określonej w ust. 1, nie przysługuje prawo do świadczenia przedemerytalnego, jeżeli w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych m.in. odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia.

Ponieważ model racjonalnego ustawodawcy zakłada, że środki zapobiegania bezrobociu nie mogą ze sobą konkurować, gdyż powinny się uzupełniać i wspierać, a zatem zasadne jest uznanie, iż to podjęcie zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, w rezultacie przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, jest zrównane z okresem pobierania zasiłku dla bezrobotnych, dla celu przyznania świadczenia przedemerytalnego.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości i nie było przedmiotem sporu, że wnioskodawca podjął pracę w ramach stosunku pracy zawartego z (...) sp. z o. o. w S. z własnej inicjatywy, bez pośrednictwa powiatowego urzędu pracy, co wprost przyznał na rozprawie w dniu 19 grudnia 2011 r. w sprawie VI U 2437/11.

Ponieważ K. W. podjął zatrudnienie w (...) sp. z o. o. w S., bez korzystania ze środków zapobiegania bezrobociu w postaci propozycji odpowiedniego zatrudnienia właściwego powiatowego urzędu pracy, okres tego zatrudnienia od dnia 25 października 2010 roku do dnia 08 kwietnia 2011 r. nie mieści się w pojęciu „zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej” użytym w ustawie o świadczeniach przedemerytalnych oraz w ustawie o promocji zatrudnienia, a w konsekwencji nie podlega wliczeniu do okresu 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Podkreślenia jednocześnie wymaga, że nie ma podstaw do doliczania do okresu 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, okresu pobierania tego zasiłku od dnia 10 marca 2009 r. do dnia 13 września 2009 r.

Prawomocnym wyrokiem z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie III AUa 99/11 Sąd Apelacyjny Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku prawomocnie przesądził, że na dzień wydania zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B., tj. na dzień 16 czerwca 2010 r. K. W. nie spełniał łącznie wszystkich przesłanek ustalenia mu prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Z treści art. 365 § 1 k.p.c. wynika, że orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Moc wiążąca orzeczenia merytorycznego, określona w art. 365 § 1 k.p.c. może być brana pod uwagę w zasadzie tylko w innym postępowaniu sądowym niż to, w którym je wydano. Orzeczenie takie uzyskuje wszak moc wiążącą z chwilą uprawomocnienia się, a więc w momencie definitywnego zakończenia postępowania. W kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się dana kwestia, nie podlega ona już ponownemu badaniu. Związanie orzeczeniem oznacza niedopuszczalność nie tylko dokonywania ustaleń sprzecznych z nim, ale nawet przeprowadzania postępowania dowodowego w tym zakresie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04 marca 2008 r. w sprawie IV CSK 441/07, publik. LEX nr 376385).

Wprawdzie nie sporządzono uzasadnienia wyroku z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie III AUa 99/11, co utrudnia sprecyzowanie zakresu mocy wiążącej tego rozstrzygnięcia, czyli granic jego prawomocności materialnej, lecz zaznaczyć należy, że u podstaw tego rozstrzygnięcia leżała kwestia zaliczenia do okresu 6 miesięcy pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, okresu pobierania przez ubezpieczonego tego zasiłku od dnia 10 marca 2009 r. do dnia 13 września 2009 r.

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu I instancji w tej prawomocnie zakończonej sprawie wskazuje, że Sąd ten doszedł do prawidłowego wniosku, że przesłanki ustalenia prawa do świadczenia przedemerytalnego, wynikające z treści art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, w tym przesłankę posiadania co najmniej 40 letniego okresu uprawniającego do emerytury dla mężczyzn, należy odnosić do zatrudnienia, które ustało przed zarejestrowaniem bezrobotnego (por. wyrok S.N. z dnia 04 marca 2009 r. w sprawie II UK 274/08, publik. LEX nr 607381).

Tymczasem wnioskodawca spełnił tą przesłankę dopiero w okresie zatrudnienia w (...) sp. z o. o. w S. od dnia 14 września 2009 r. do dnia 29 maja 2010 r., a zatem dla celu przyznania świadczenia przedemerytalnego okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych winien być liczony dopiero od ustania tego zatrudnienia.

Ponieważ osoba ubiegająca się o prawo do świadczenia przedemerytalnego musi spełniać łącznie wszystkie przesłanki prawne z art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, wobec nie spełnienia przez K. W. przesłanki z art. 2 ust. 3 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych w postaci pobierania przez co najmniej 6 miesięcy zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, brak jest materialno-prawnych podstaw do przyznania mu świadczenia przedemerytalnego i bezprzedmiotowe jest analizowanie pozostałych przesłanek (por. wyrok S.A. w Białymstoku z dnia 05 czerwca 2007 r. w sprawie III AUa 377/07, publik. LEX nr 283471).

Stosownie do treści art. 385 k.p.c. sąd drugiej instancji oddala apelację, jeżeli jest ona bezzasadna.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.